

# KOMMISSIONEN

## KOMMISSIONENS BESLUT

av den 14 juli 1998

om det statliga stöd som beviljats Porcelanas del Norte SAL (Ponsal)/Comercial Europea de Porcelanas SAL (Comepor)

[delgivet med nr K(1998) 2364]

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(1999/88/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

efter att i enlighet med artikel 93 i fördraget ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, och

av följande skäl:

### I

Kommissionen beslutade den 30 april 1997 att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 beträffande det stöd som beviljats Porcelanas del Norte SAL (Ponsal).

Ponsal bildades 1957 i Pamplona (Navarra) och tillverkar porslin, bordsserviser och dekorativ keramik. I mitten av åttiotalet fick företaget ekonomiska problem. För att komma till rätta med denna situation utarbetade företaget 1994 en omstruktureringsplan, som framför allt gick ut på att flytta företagets verksamhet från de centrala delarna av Pamplona till utkanterna av staden och att modernisera företagets anläggningar genom investeringar i nya maskiner.

I samband med omstruktureringen erhöll Ponsal betydande stödbelopp från den regionala regeringen i Navarra, vilka dock inte förhandsanmälades till kommissionen. Enligt ett antal tidningsartiklar som de anmälade lagt fram bestod dessa stöd av en bankgaranti (1 200 miljoner pesetas), ett bidrag för skapande av sysselsättning (100

miljoner pesetas), ett investeringsbidrag på 20 % för investeringar i anläggningstillgångar och en efterskänkning från myndigheternas sida av skatte- och socialavgiftsskulder (3 100 miljoner pesetas).

I ett svar på en första begäran om information bekräftade de spanska myndigheterna i mars 1995 skriftligen att den regionala regeringen i Navarra faktiskt hade beviljat ett stöd för att understödja omstruktureringen av Ponsal. Detta stöd hade emellertid beviljats enligt regional lag (Ley Foral) 1/1985 från mars 1985, genom vilken en stödordning infördes för att sanera och revitalisera företag i svårigheter och som tillkom före Spaniens inträde i Europeiska gemenskapen. Detta program hade i mars och maj 1986 anmälts till kommissionen som befintligt stöd. Kommissionen hade fram tills dess inte gjort några invändningar.

Eftersom kommissionen starkt tvivlade på om den skulle godta detta svar, särskilt motiveringen att stödet grundade sig på en befintlig stödordning, och eftersom de nya förfrågningarna om ytterligare information besvarades bristfälligt, beslutade kommissionen den 30 april 1996 att uppmana Spanien att visa att stödet till Ponsal omfattades av en befintlig stödordning.

I sitt svar från juli 1996 lade de spanska myndigheterna fram de bevis som hade begärts. Av de olika stöd som de klagande hänvisade till omfattades emellertid enbart garantin på 1 200 miljoner pesetas av regional lag 1/1985. De övriga stöd som var föremål för granskning kunde inte motiveras med hjälp av detta program.

Kommissionen upptäckte dessutom att olika firmanamn förekom i de spanska myndigheternas svar i samband med Ponsal och det stöd som antas ha beviljats detta företag (först Ponsal, sedan Comercial Europea de Porcelanas SAL [Comepor]) och det var i detta sammanhang inte klart varför firmanamnet hade ändrats.

Genom en skrivelse av den 26 juli 1996 uppmanades följaktligen de spanska myndigheterna på nytt att förklara oklarheterna kring Ponsal.

I sitt svar av den 10 oktober 1996 upplyste de spanska myndigheterna om att det i syfte att lösa Ponsals ekonomiska problem även hade föreskrivits i omstruktureringsplanen från 1994 att ett förfarande för inställelse av betalningarna skulle genomföras. Ett sådant förfarande genomfördes i enlighet med den spanska konkurslagen och innebar att Ponsals offentliga fordringsägare efterskänkte skatte- och socialavgiftsskulder till ett belopp av 3 100 miljoner pesetas av en total skuld till de offentliga myndigheterna i Navarra på 4 350 miljoner. Efter avvecklingen av Ponsal bildades ett nytt bolag, Comepor, som fortsatte Ponsals verksamhet.

De spanska myndigheterna upplyste även om att de i samband med flytten av företagets anläggningar från Pamplonas centrum till stadens utkanter hade beviljat det nya företaget Comepor ytterligare stöd i form av ett investeringsbidrag på 570 miljoner pesetas, vilket skulle täcka 20 % av det belopp som nyinvesteringarna uppgick till, och ett bidrag på 500 000 pesetas för varje nytt arbetstillfälle som skapades (upp till 250 arbetstillfällen).

Enligt de spanska myndigheterna behövde detta nya stöd, som kommissionen dittills inte känt till, inte anmälas, eftersom det omfattades av en annan befintlig stödordning, nämligen lagen av den 23 juni 1982, vars syfte är att främja investeringar. Kommissionen informerades om denna stödordning i mars och maj 1986 i samband med Spaniens inträde i gemenskapen och kommissionen hade fram tills dess inte gjort några invändningar i frågan.

Under tiden mottog kommissionen ett antal tidningsartiklar enligt vilka Comepor skulle ha mottagit ett annat stöd på 750 miljoner pesetas.

Med utgångspunkt i gemenskapsreglerna om statligt stöd granskade kommissionen noggrant all den information som de spanska myndigheterna försett den med. Den konstaterade att de stöd som de spanska myndigheterna omnämnt till största delen omfattades av befintliga program.

Kommissionen ansåg emellertid att det bidrag på 500 000 pesetas för varje nyskapat arbetstillfälle som Navarras myndigheter beviljade översteg det gränsvärde på 400 000 pesetas som anges i det program för främjande av inve-

steringar från juni 1982 som bidraget sades vara grundat på.

Dessutom hyste kommissionen allvarliga tvivel vad gäller förfarandet vid Ponsals inställelse av betalningarna, i synnerhet vad gäller efterskänkningen av skulder till de offentliga myndigheterna på 3100 miljoner. Det kunde inte uteslutas att avvecklingsförfarandet hade genomförts endast för att göra det möjligt att utveckla nya industriprojekt med nya stöd och med det föregående (icke-livs-dugliga) företagets tillgångar.

Vidare varken anmälde de spanska myndigheterna dessa stöd eller gav någon motivering till de nya stöd på 750 miljoner som enligt tidningsartiklarna hade beviljats företaget.

Följaktligen beslutade kommissionen den 30 april 1997 att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 beträffande följande stöd:

- a) De 3 100 miljoner pesetas som de offentliga myndigheterna efterskänkte i samband med förfarandet för inställelse av betalningarna.
- b) Investeringsbidragen för skapande av arbetstillfällen i den utsträckning de överskred det högsta värde som föreskrivs i Navarras stödordning från juni 1982.
- c) Det ytterligare stöd på 750 miljoner pesetas som kommissionen inte fått någon som helst officiell information om från de spanska myndigheterna.

## II

Genom en skrivelse av den 1 juli 1997 svarade de spanska myndigheterna på kommissionens beslut att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2.

I sitt svar upplyste de spanska myndigheterna inledningsvis om att de nya anläggningarna låg i Cordovilla, en ort som tillhör kommunen Cendea de Galar, som ligger i ett mål 2-område enligt den karta över regionalstödsområden som de spanska myndigheterna genom en skrivelse av den 26 september 1995 har godkänt.

Därefter betonade de återigen hur dramatisk Ponsals ekonomiska situation var innan omstruktureringsplanen hade utarbetats. De gjorde gällande att innan Ponsal ställde in betalningarna uppgick företagets tillgångar till 1 720 miljoner pesetas, medan dess skulder uppgick till 5 091 miljoner.

Enligt de spanska myndigheterna var den inställelse av betalningarna som innebar att de offentliga myndigheterna efterskänkte skulder på 3 100 miljoner pesetas den enda av de avvecklingsformer i den spanska lagstiftningen som

- gjorde det möjligt att överföra de anställda i Ponsal till det nya företaget Comepor,
- gjorde det möjligt för det avvecklade företaget att avyttra sina tillgångar till priser som motsvarade deras riktiga värde, och som
- gjorde det möjligt att säkerställa att företagets skulder till de offentliga fordringsägarna åtminstone delvis återbetalades. Dessa skulder skulle annars inte ha återbetalats.

De spanska myndigheterna underbyggde emellertid inte detta resonemang med jämförande beräkningar av kostnaderna för de olika avvecklingsformerna.

Vad gäller bidraget på 500 000 pesetas för varje nytt arbetstillfälle som skapas påpekade de spanska myndigheterna att det bidragsbelopp som enligt lagen från juni 1982 ges för skapande av arbetstillfällen hade ändrats vid två tillfällen. Först hade det genom Ley Foral 6/1985 från april 1985 höjts till 750 000 pesetas för varje nytt arbetstillfälle, sedan hade det sänkts till 500 000 pesetas genom Ley Foral 15/1986 från november 1986. De menade att båda dessa lagar, vilka inte hade anmälts till kommissionen, omfattades av befintliga stödordningar och därför inte behövde anmälas.

När det gäller det nya stödet på 750 miljoner pesetas påstod de spanska myndigheterna att det handlade om ett lån till det nya företaget Comepor från det offentligägda företaget Navarra de Financiación y Control SA (Nafinco). Lånet beviljades på marknadsmässiga villkor (räntesats: 6,86 %) mot säkerhet (Comepors säkerhet bestod av företagets aktier). Det visade sig nödvändigt för att hålla företaget vid liv, eftersom omstruktureringsprogrammet från 1994 hade misslyckats och företaget fortsatte att gå med förlust.

De spanska myndigheterna påpekade att som följd av att den första omstruktureringsplanen hade misslyckats var det troligast att det skulle utarbetas en andra omstruktureringsplan, som när den väl var klar omedelbart skulle läggas fram för kommissionen. Under alla omständigheter skulle denna nya omstruktureringsplan innebära att ytterligare ett statligt stöd krävdes. Detta stöd skulle i så fall förhandsanmälas till kommissionen.

### III

Genom en skrivelse av den 21 oktober 1997 vidarebefordrade kommissionen till de spanska myndigheterna för kommentarer de synpunkter från tredje part (Europeiska keramikbranschförbundet, Cérame-Unie, och en spansk konkurrent till Ponsal) som den hade mottagit efter offentliggörandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* om att ett förfarande inletts.

- a) Cérame-Unie riktade in sig på stödets negativa effekter på branschen, vilken kännetecknades av en enorm överkapacitet. Många företag i branschen hade gjort investeringar för att omstrukturera sina produktions- och distributionsprocesser under de föregående tio åren. Dessa företag utsattes för illojal konkurrens från

Ponsal/Comepor, som istället för att vidta verkliga omstruktureringsåtgärder hade försökt att hantera situationen med hjälp av offentliga bidrag och följaktligen kunde sälja sina produkter till ett lägre pris än marknadspriset.

- b) Det spanska konkurrentföretaget inledde med att ifrågasätta de spanska myndigheternas resonemang, enligt vilket de stöd som beviljats Ponsal/Comepor grundade sig på befintliga stödordningar, och avvisade de spanska myndigheternas uppfattning i frågan. Därefter hävdade konkurrentföretaget att det investeringsbidrag som Comepor beviljades vid flytten inte borde ha beviljats, eftersom de nya anläggningarna inte låg i ett missgynnat område enligt artikel 92.3. Dessutom betonade konkurrentföretaget den svåra ekonomiska situation som det själv hamnat i till följd av det stöd som beviljats Ponsal/Comepor och som gjorde det möjligt för detta företag att föra en illojal prispolitik som konkurrentföretaget inte kunde konkurrera med, eftersom det inte fick något statligt stöd.

### IV

Genom en skrivelse av den 21 november 1997 svarade de spanska myndigheterna på synpunkterna från tredje part.

Som svar på Cérame-Unies synpunkter fönekade de spanska myndigheterna att stödet till Ponsal/Comepor skulle kunna ha negativa effekter på den europeiska keramikmarknaden. Ponsal/Comepors export utgjorde endast 0,004 % av den sammanlagda exporten inom gemenskapen och skedde enbart inom segmentet för lågprisprodukter, där företaget inte konkurrerade med andra tillverkare i Europeiska unionen utan enbart med tillverkare utanför gemenskapen.

När det gäller det spanska konkurrentföretagets påståenden svarade de spanska myndigheterna att det inte kunde finnas något som helst samband mellan konkurrentföretagets ekonomiska problem och stödet till Ponsal/Comepor. Konkurrentföretagets problem hade blivit uppenbara redan 1992–1993, medan Ponsal/Comepor inte erhöll stöd förrän 1994. Dessutom var konkurrentföretaget verksamt i ett annat segment av marknaden (porslin för hotell och restauranger) än det i vilket Ponsal var verksamt (porslin för hushåll).

### V

Efter ytterligare ett utbyte av skrivelser och efter ett antal bilaterala möten, lade de spanska myndigheterna i en skrivelse av den 8 april 1998 fram en omfattande förklaring (som innehöll ett stort antal handlingar som styrkte deras påståenden) om företagets ekonomiska situation och om de olika åtgärder beträffande vilka kommissionen hade inletts ett förfarande enligt artikel 93.2.

Först och främst bekräftade de att omstruktureringsplanen från 1994 hade misslyckats fullständigt och att de istället för att försöka genomföra en andra omstrukturering nu försökte avveckla hela företaget, eftersom det var omöjligt att åter göra företaget lönsamt. Avvecklingen skulle genomföras helt enligt den spanska konkurslagstiftning som gäller i dessa fall. Inget nytt stöd skulle beviljas för att understödja avvecklingen eller i samband med en eventuell försäljning av företags tillgångar.

Vad gäller den efterskänkning av skulder till den offentliga sektorn på 3 100 miljoner pesetas som skedde i samband med att Ponsal ställde in betalningarna 1994–1995 påpekade de spanska myndigheterna att de hade handlat helt i enlighet med den spanska konkurslagstiftningen, vilket de senare styrkte genom uppvisande av handlingar. Därefter betonade de återigen att denna efterskänkning var den enda av de olika avvecklingsformer som anges i den spanska lagstiftningen som gjorde det möjligt att säkerställa att företags skulder till de offentliga fordringsägarna åtminstone delvis återbetalades (1 200 miljoner pesetas av sammanlagt 4 300 miljoner). Dessa skulder skulle annars inte ha återbetalats. För att styrka detta visade de vilka de ekonomiska konsekvenserna skulle ha blivit för de offentliga fordringsägarna om de andra tillvägagångssätt som är möjliga enligt spansk lag istället hade valts. Om ett konkursförfarande hade valts, skulle fordringsägarna endast ha erhållit högst 600 miljoner pesetas, eftersom de anställdas fordringar enligt den spanska konkurslagstiftningen har företräde upp till ett belopp av 1 000 miljoner pesetas och kostnaden för konkursförfarandet skulle ha överstigit 200 miljoner. Om en vanlig avyttring av företags tillgångar hade skett utan att ett konkursförfarande hade inletts, skulle företags tillgångar ha avyttrats utan noggrann kontroll, vilket erfarenhetsmässigt ger ett mycket sämre ekonomiskt resultat än ett normalt avvecklingsförfarande.

När det gäller bidraget på 500 000 pesetas för varje nytt arbetstillfälle tillhandahöll de spanska myndigheterna kopior av de två rättsakter, genom vilka den rättsliga grunden för dessa bidrag, nämligen lagen från 1982, ändras. Av dessa lagändringar framgick det att stödbeloppet för varje nytt arbetstillfälle först hade höjts till 750 000 pesetas genom Ley Foral 6/1985 från april 1985 och sedan hade sänkts till 500 000 pesetas genom Ley Foral 15/1986 från november 1986. I båda rättsakterna hänvisades det till den ursprungliga rättsliga grunden från 1982 och de två rättsakterna innehöll inga andra ändringar av denna.

Vad gäller det nya stödet på 750 miljoner pesetas upprepade de spanska myndigheterna att det handlade om ett lån som hade beviljats det nya företaget Comepor av det offentligägda företaget Navarra de Financiación y Control SA (Nafinco). Lånet, som beviljades på marknadsmässiga villkor (räntesats: 6,86 %) mot säkerhet (Comepors

säkerhet bestod av företags aktier), gavs för att understödja omstruktureringen och för att göra det möjligt för företaget att fortsätta sin verksamhet trots den svåra ekonomiska situationen. De spanska myndigheterna erkände emellertid i samma skrivelse av den 8 april 1998 att säkerheterna inte var tillräckliga, eftersom värdet på företags aktier var noll till följd av företags ständiga förluster.

## VI

Förfarandet enligt artikel 93.2 har klaggjort Ponsals situation och de omständigheter under vilka företaget erhöll offentliga bidrag. Detta gör det möjligt att dra följande slutsatser om de åtgärder beträffande vilka ett förfarande enligt artikel 93.2 inleddes.

- a) Vad gäller efterskänkningen av 3 100 miljoner pesetas i samband med avvecklingen av Ponsal visade de spanska myndigheterna att denna efterskänkning inte utgör statligt stöd enligt artikel 92.1 i EG-fördraget. Enligt de jämförande beräkningar som de spanska myndigheterna tillhandahållit bekräftas det att förlusterna skulle ha blivit större om någon av de andra avvecklingsformer som är möjliga enligt spansk lag hade använts. Dessutom visade de spanska myndigheterna att den spanska konkurslagstiftningen följdes fullt ut.
- b) Bidraget på 500 000 pesetas för varje nytt arbetstillfälle som skapas utgör visserligen stöd enligt artikel 92.1 i EG-fördraget, men de spanska myndigheterna visade dock att detta stöd grundade sig på befintliga stödprogram enligt artikel 93.1 i EG-fördraget och behövde därför inte anmälas i enlighet med artikel 93.3. I ändringarna av lagen från 1982, det vill säga lag 6/1985 från april 1985 och lag 15/1986 från november 1986 vilka båda lades fram av de spanska myndigheterna, hänvisades till föregående lag. Den lag som innebar att den högsta tillåtna bidragsnivån höjdes till 750 000 pesetas för varje nyskapat arbetstillfälle stiftades före Spaniens inträde i gemenskapen och var således ett befintligt stöd. Den lag som innebar att nivån sänktes till 500 000 pesetas omfattades inte heller av anmälningskyldigheten, eftersom det endast rörde sig om en sänkning av nivån på ett redan befintligt och därmed godkänt bidrag utan att det ursprungliga stödprogrammet från 1982 i grunden ändrades.
- c) När det gäller lånet på 750 miljoner pesetas kan konstateras att denna åtgärd utgör statligt stöd enligt artikel 92.1 i fördraget. Även om lånet beviljades på marknadsmässiga villkor vad gäller räntesatserna, var inte säkerheterna på långt när tillräckligt stora. Värdet på säkerheterna, det vill säga värdet på Comepors aktier, var noll, vilket de spanska myndigheterna själva

erkänner. Om principen om en privat investerare tillämpas måste det således konstateras att ingen privat bank skulle ha beviljat detta lån till ett företag som befann sig i en sådan situation som Comepor och på samma villkor som de offentliga myndigheterna erbjöd lånet på.

Stödet kan snedvrída konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna. Det förekommer en intensiv handel med bordsporslin mellan Spanien och övriga medlemsstater. Enligt statistik från Eurostat exporterade Spanien 7 131 ton produkter från denna sektor till övriga medlemsstater till ett värde av 28,7 miljoner ecu under 1996, samtidigt som landet importerade 8 239 ton till ett värde av 26,8 miljoner ecu. Under 1997 exporterade Spanien 6 986 ton till ett värde av 29 miljoner ecu och importerade 9 072 ton till ett värde av 35,1 miljoner ecu. Comepor deltar i denna handel, även om företaget har en tämligen liten marknadsandel. Detta framgår av tredje parts reaktioner. Därför kan konstateras att det stöd som beviljades Comepor förbättrade företagets situation på den gemensamma marknaden i förhållande till konkurrenter som inte erhöLL offentligt stöd.

Eftersom stödet inte grundade sig på någon godkänd stödordning skulle det ha anmälts enskilt i enlighet med artikel 93.3 i fördraget. Spanien uppfyllde inte denna skyldighet. Följaktligen var beviljandet av stödet formellt sett olagligt.

Dessutom kan inte de undantag som anges i artikel 92.2 i fördraget tillämpas i detta ärende med tanke på stödets karaktär och det faktum att inga försök har gjorts att uppfylla villkoren för tillämpning av dessa undantag.

Vidare bör det framhållas att Comepor inte bedriver sin verksamhet i ett område som kan komma i fråga för regionalt stöd enligt artikel 92.3 a i EG-fördraget.

Till detta kommer att syftet med lånet inte heller var att underlätta den ekonomiska utvecklingen i en missgynnad region enligt artikel 92.3 c, utan att hjälpa ett företag med ekonomiska svårigheter att fortsätta verksamheten.

Slutligen omfattas inte åtgärden av det undantag som anges i artikel 92.3 c i fördraget i kombination med "Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter" (1).

Vad gäller klassificeringen av lånet på 750 miljoner pesetas som undsättningsstöd bör det påpekas att när Comepor erhöLL lånet var företaget utan tvivel i svårig-

heter och oförmöget att klara sig självt. Enligt ovan nämnda riktlinjer kan undsättningsstöden bestå av likviditetsstöd i form av lånegarantier eller lån till normala marknadsräntor (punkt 3.1 i riktlinjerna). Lånet på 750 miljoner pesetas, vars räntesats rättade sig efter marknadsförhållandena, uppfyller detta kriterium. De spanska myndigheterna lade emellertid inte fram några bevis för att det vid beviljandet av lånet fanns någon som helst koppling mellan lånet och de olika omstruktureringsåtgärderna, vilket enligt punkt 3.1 i riktlinjerna är ett obligatoriskt krav för att ett undsättningsstöd skall godkännas. Under förfarandet framgick det således att det enda syftet med stödet var att upprätthålla en oförändrad situation och att skjuta det oundvikliga på framtiden. Under tiden överförde man de industriella och sociala problemen på andra effektiva tillverkare och andra medlemsstater, istället för att stödja en omstruktureringsprocess som borde ha inletts när undsättningsstödet beviljades.

Under förfarandets gång kunde de spanska myndigheterna inte visa att det stöd de beviljat uppfyllde alla dessa villkor. Följaktligen kan lånet inte godkännas, eftersom det inte uppfyller de angivna kriterierna.

Lånet på 750 miljoner pesetas till förmån för Comepor kan inte heller betecknas som omstruktureringsstöd, eftersom det inte på något sätt hängde samman med de omstruktureringsåtgärder som angavs i omstruktureringsplanen från 1994, utan beviljades därför att denna omstrukturering hade slutat i ett fullständigt misslyckande och företaget fortsatte att ha ekonomiska problem. Det får heller inte glömmas bort att de spanska myndigheterna själva erkände att det var omöjligt att åter göra företaget lönsamt.

Dessutom skulle stödet kunna snedvrída konkurrensen på ett otillbörligt sätt. Enligt den information som kommissionen har tillgång till (Panorama över EU:s industri 1997) föreligger överkapacitet i keramiksektorn efter det att den drabbades av en kraftig nedgång i efterfrågan under 1992 och 1993 (minskning med 3,2 % per år) som inte kunde tas igen under de efterföljande åren. Följaktligen kommer inte den stora skillnaden mellan produktionskapacitet (värde: 15 163 miljoner ecu under 1993) och efterfrågan (värde: 12 834 miljoner ecu 1993) i det förflutna att minska i framtiden (uppskattning av värdet av produktionen 1998: 19 470 miljoner ecu; uppskattning av värdet av efterfrågan 1998: 15 650 miljoner ecu). Med tanke på denna utveckling skulle det lån som beviljats Comepor allvarligt kunna skada konkurrenterna.

(1) EGT C 368, 23.12.1994, s. 12.

Mot bakgrund av alla dessa faktorer kan kommissionen konstatera att det lån på 750 miljoner pesetas som Navarras regering beviljat Comepor utgör ett stöd som inte omfattas av något av de undantag som anges i artikel 92.3.

## VII

När ett stöd konstateras vara oförenligt med den gemensamma marknaden kräver kommissionen att den berörda medlemsstaten återkräver det stödbelopp som mottagaren erhållit (Kommissionens meddelande av den 24 november 1983<sup>(2)</sup>). Se även EG-domstolens domar i målen 70/72, "Kommissionen mot Tyskland"<sup>(3)</sup>, av den 12 juli 1973 och 310/85, "Deufil mot kommissionen"<sup>(4)</sup>, av den 24 februari 1987. Eftersom så är fallet med de stöd som beviljats Comepor, vilka är föremål för detta beslut, måste stödet återbetalas. Detta krav påverkas inte av att Comepor kommer att avecklas och försvinna från marknaden. Det anses inte omöjligt att återfå det stöd som betalats ut, eftersom Comepors tillgångar kommer att avyttras och fordringsägarna ersättas med de medel som denna avyttring inbringar.

Återbetalningen av stödet skall ske i enlighet med spansk lag, bland annat bestämmelserna om dröjsmålsränta för obetalda skulder till staten, vilken beräknas från den dag stödet beviljades (Skrivelse från kommissionen till medlemsstaterna SG (91) D/4577 av den 4 mars 1991. Se även domstolens dom av den 21 mars 1990 i mål C-142/87, "Belgien mot kommissionen"<sup>(5)</sup>).

I enlighet med domstolens praxis innebär återbetalningen av stöd att ovannämnda bestämmelser skall tillämpas på ett sådant sätt att de inte gör den återbetalning som krävs enligt gemenskapslagstiftningen praktiskt omöjlig. Eventuella problem av förfarandemässig eller annan art i samband med genomförandet av åtgärden kan inte påverka lagligheten i denna åtgärd<sup>(6)</sup>.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

### Artikel 1

Det lån på 750 miljoner pesetas som det offentligägda företaget Navarra de Financiación y Control SA beviljade Comercial Europea de Porcelanas SAL är olagligt, eftersom det beviljades utan att de spanska myndighe-

terna uppfyllde sin skyldighet enligt artikel 93.3 i EG-fördraget att anmäla varje åtgärd som syftar till att vidta eller ändra stödåtgärder i så god tid att kommissionen kan yttra sig.

Detta stöd skall enligt artikel 92.1 i fördraget anses oförenligt med den gemensamma marknaden, eftersom det inte uppfyller de villkor som krävs för att något av undantagen i artikel 92.2 och 92.3 i EG-fördraget skall kunna tillämpas.

### Artikel 2

Spanien skall tillse att det stöd, inklusive räntor, som avses i artikel 1 upphävs och återbetalas i sin helhet inom två månader från dagen för delgivningen av detta beslut.

Återbetalningen av stödet skall ske enligt förfaranden och bestämmelser i spansk lagstiftning. Ränta skall tas ut från och med den dag stödet betalades ut till och med den dag det är helt återbetalat varvid räntesatsen skall motsvara den referensränta för beräkning av nettobidragsekvivalenten för regionalstöd i Spanien som var tillämplig den dag stödet betalades ut.

Dessa bestämmelser skall tillämpas på ett sådant sätt att de inte gör den återbetalning som krävs enligt gemenskapslagstiftningen praktiskt omöjlig. Eventuella problem av förfarandemässig eller annan art i samband med genomförandet av åtgärden får inte påverka lagligheten i denna åtgärd.

### Artikel 3

Den spanska regeringen skall inom två månader från dagen för delgivningen av detta beslut informera kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att efterkomma beslutet.

### Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 14 juli 1998.

*På kommissionens vägnar*

Karel VAN MIERT

*Ledamot av kommissionen*

<sup>(2)</sup> EGT C 318, 24.11.1983, s. 3.

<sup>(3)</sup> Rec. 1973, s. 813.

<sup>(4)</sup> Rec. 1987, s. 901.

<sup>(5)</sup> Rec. 1990, s. I-959.

<sup>(6)</sup> Se fotnot 5, punkterna 58–63.